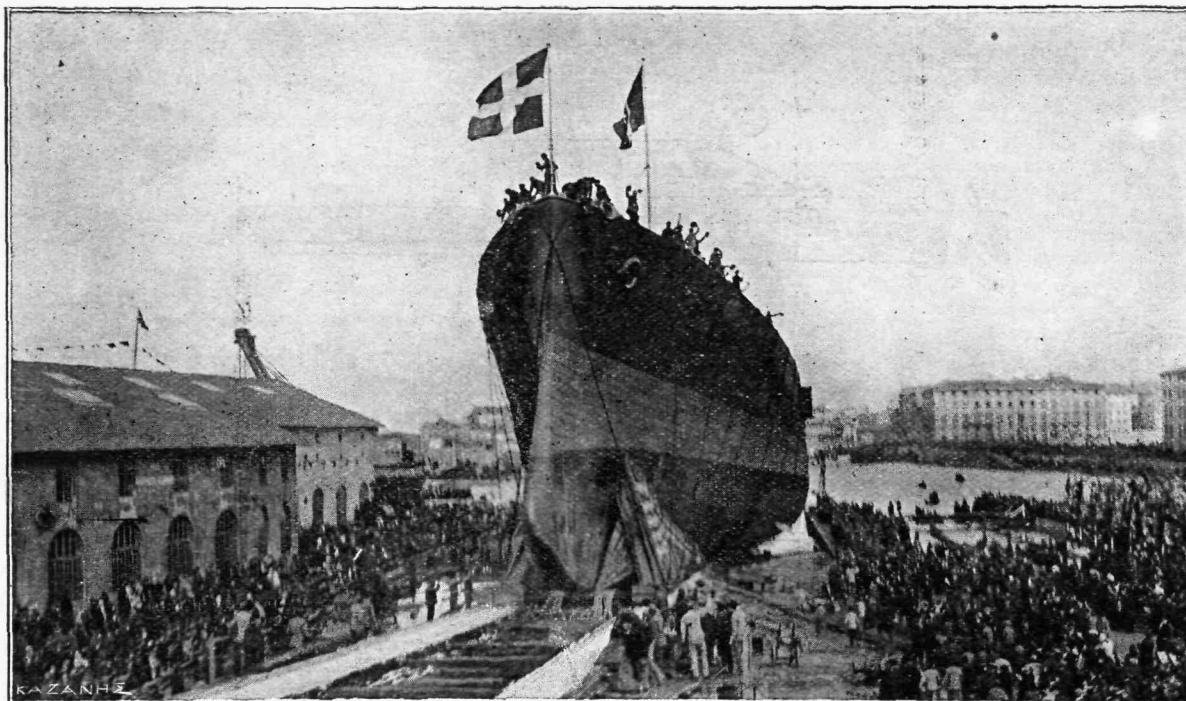

Ἡ ἐν Λιβόρνῳ καθέλκυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ θωρηκτοῦ «Ἀδέρωφ».

ρῶγων μιᾶς Ἱταλικῆς μελωδίας τὴν ὁποίαν ἔφαλε κατὰ παράκλησιν τοῦ θνήσκοντος ἡ κόμησσα Ποτόκκα, δὲν ἦτο παροῦσα εἰς τὴν αὐστηράν ὡς γὰρ ἀΐθουσαν τοῦ μουσουργοῦ ἡ Γεωργία Σάνδη, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα Στέρλιγκ, ἡ ὁποία ὑπερήσπιος κατόπιν τὴν μνήμην τοῦ προσφιλοῦς της νεκροῦ.

ΠΟΥΤΣΙΝΙ

ΑΤΑ τὸ θέρος ὁ Ἰάκωβος Πουτσίνι μένει εἰς τὸ Τόρρε ντέλ Λάγνο, ὅπου ἐμπνέεται νέα ἀρμονία. Τὸν χειμῶνα μεταβαίνει εἰς τὸ Μιλάνον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν θεατρικὴν κίνησιν, νὰ κανονίσῃ τοὺς διαφοροὺς λογαριασμοὺς μετὰ τοὺς ἐκδότας τῶν ἔργων του, νὰ κάμῃ κανένα γύρον εἰς τὴν Γαλερίαν καὶ ν' ἀρπάξῃ μερικά χρυολογήματα.

Ὅταν τοῦ μείνῃ καιρὸς ἐργάζεται, ἀλλὰ ἡ ἐργασία του δὲν εἶνε κανονικὴ καὶ μετρημένη, ὅπως ἡ τοῦ θέρους.

Κατοικεῖ εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα μιᾶς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ἰωσήφ Βέρδη· ἐπὶ τοῦ παρόντος καταγίνεται νὰ τελειώσῃ τὴν ἐνορχήστρωσιν τοῦ νέου μελοδράματός του, ἐργαζόμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐν μέσῳ ἐνὸς πιάνου μετὰ οὐρὰν τὸσον μεγάλην, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι εἶνε ὁ κομῆτης τοῦ Χάλλεϋ καὶ ἐνὸς γραφείου στενάζοντος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπ' αὐτοῦ συσσωρευμένων βιβλίων καὶ τετραδίων μουσικῆς.

Ἐχει ἐμπρὸς τοῦ τοῦ βιβλίου τῆς μουσικῆς καὶ παραπλευρῶς αὐτοῦ τὸ βιβλίο τῶν στίχων.

Καὶ τὰ δύο γεμάτα ἀπὸ ἱερογλυφικά σημεῖα τὰ ὁποῖα πολλὸ συχνὰ καταντοῦν ἀκατανόητα καὶ δι' αὐτὸν τὸν μουσουργόν.

Συχνὰ ὁ διδάσκαλος διακόπτει τὴν ἐργασίαν καὶ ἀναφωνεῖ ὠργισμένος.

— Τί διάβολο θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ τὸ σημάδι;

Κατόπιν χτυπᾷ μετὰ τὴν παλάμην τὸ μέτωπον ὡς νὰ

εὔρεν ἔξαφνα ἐκεῖνο ποῦ ἐζητεῖ καὶ ἐπαναρχίζει τὴν ἐργασίαν. Αἱ χεῖρες τρέχουν ἐπάνω εἰς τὰ πληκτρα τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦν εἰς τὰς πολλὰ γνωστάς δι' αὐτὰ θαυτασίας τοῦ μουσουργοῦ μετὰ ἡχοῦ· τότε φαιδρὸς καὶ τότε πενθίμους, τότε βαρεῖς καὶ τότε ὀρεῖς.

Καὶ τοιουτοτρόπως αἱ σελίδες τοῦ μεγάλου βιβλίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε γραμμένα τὰ μέρη τῶν ὁργάνων τῆς ὀρχήστρας, γεμίζουν ἀπὸ νότες. Ὅλη αὕτη ἡ ἐργασία γίνεται κατὰ διαλείμματα, χωρὶς κανένα ρυθμόν.

Ὁ Πουτσίνι παῖει νὰ θωπεύῃ τὰ πληκτρα διὰ νὰ πάρῃ τὸ τσάι, καλόπιν ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν διέκοψε καὶ τὴν ἀφίνει πάλιν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον διὰ νὰ καπνίσῃ ἓνα ποῦρο ἢ νὰ διαβάσῃ τὰς ἐφημερίδας.

Τὰ ἔργα του δίδονται εἰς τὰ μεγαλειότερα θεάτρα τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην ἔως τὴν Ὑοχαγάμαν, ἀπὸ τὸ Ἑλσινγκφορς ἕως τὴν Μελβούρνην ἀντιχοῦν αἱ μελωδίαί του.

Δύναται νὰ ταξειδεύσῃ παντοῦ, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θ' ἀκούῃ εἰς κάθε μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μεταβαίῃ τοὺς στεναγμοὺς τῆς Μιμῆς καὶ τὸν θρήνον τῆς Μπουτερφλάϋ ἢ τὰς χαρμωσίνους φωνὰς τῆς Μανὸν καὶ τῆς Μουζέτας.

Υπάρχουν τόσαι καὶ τόσαι πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐπάτησε ποτὲ καὶ ὅμως οἱ κάτοικοι τῶν τῶν γνωρίζουν καλὰ διότι τὸν ξεύρουν ἀπὸ τὰ πνευματικὰ τέκνα του.

Ζῇ εὐτυχῇ· τώρα εἰς τὸ Μιλάνον ὁ μουσουργὸς καὶ ἐνθυμεῖται τὴν ζωὴν ποῦ ἐπερνοῦσε εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν πρὸ 25 ἐτῶν, ὁπότε δὲν ὑπῆρχον ἔργα παριστανόμενα εἰς ὅλα τὰ θεάτρα, ἀλλὰ μόνον ἐλπίδες. Ὅταν ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ θέατρον ντὰλ Βέρμε τοῦ Μιλάνου τὸ μελοδράμα του «Βίλλι», ὁ Πουτσίνι εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του σαράντα λεπτὰ! Ὁ ποιητὴς τὸν Φερδινάνδος Φοντάνα εἶχε κατὰ περισσότερον ἓνα φράγκον περίπου. Δι' ἓνα ποιητὴν ἦσαν ἀρετὰ.

Ὁ διδάσκαλος ἐκάθητο εἰς τὰ παρασκήνια μετὰ τὴν ἀγωνίαν ἐκείνων, τῶν ὁποίων διὰ πρώτην φορὰν παίζεται ἔργον, ὀνειρευόμενος ἀγνώστου κόσμου. Τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν τὸν ἐπανέφερον εἰς μίαν πραγματικότητα τὸσον ἀσαφῆ, ὥστε σχεδὸν νὰ μὴ ἀνταμβάνεται εἰς συνέβαινε γύρω του.

— Ὑποθέτω—διηγείται—ὅτι ἐμεῖδιασα τὴν ὥραν